

[Hauch.]

friheden i Marts 1929 har der gennem adskillige Aar fundet en indgaaende Drøftelse Sted af de Forhold, der staar i Forbindelse med Loven. Sagen er blevet gennemdrøftet i Pressen, paa politiske Møder og her i Rigsdagen. En Gentagelse af de Hovedsynspunkter, der er gjort gældende, er neppe forenelig med de Interesser, det høje Tings Medlemmer har i denne Sag, og jeg skal derfor ganske afholde mig fra at give Anledning hertil.

Efter alt, hvad der var gaaet forud, var det en Selvfølge, at den nuværende Regering og de nuværende Regeringspartier maatte stille Forslag om Ophævelse af Loven, og det kan derfor ikke være nogen Overraskelse for det høje Ting, at dette Lovforslag nu foreligger. I de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget, da det blev fremsat i Folketinget, hedder det, at

„Regeringen er af den Opfattelse, at Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdskraften i den Affattelse, i hvilken den foreligger, vil kunne have skadelige Følger for dansk Erhvervsliv og de i dette beskæftigede Personer — saavel Arbejdsgivere som Arbejdere — og derhos paa skadelig Maade forrykke Befolkningens Syn paa og Tillid til Domstolene.“

Under Hensyn hertil foreslaas Loven ophævet. I disse Bemærkninger saavel som i den højtærede Ministers Tale her i Dag er der intet nyt og overraskende. Der er, om jeg saa maa sige, ingen overbevisende Kraft heri, saa dersom den højtærede Minister ikke har andet at fremføre, kan han ikke paaregne nogen Medvirkning fra vor Side til Ændring i eller Ophævelse af denne Lov. Kan den højtærede Minister fremføre Afgørelser eller faldne Domme i Forbindelse med Loven, hvorved der er fremkommet skadelige Virkninger for Erhvervslivet, skal vi som altid i lignende Tilfælde her i Landstinget være villige til at optage en saglig Forhandling om Ændringer i Loven, og maatte vi derved blive overbevist om, at Loven er skadelig for Erhvervslivets sunde Trivsel, vil vi selvfølgelig ogsaa medvirke til at ophæve denne Lov.

Carl F. Madsen: Paa mit Partis Vegne takker jeg den højtærede Regering, fordi den har fremsat det foreliggende Lovforslag om at ophæve Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdskraften. Loven blev, som det vil erindres, ved Hjælp af Stemmer fra Venstre og de Konservative paa

et ret sent Tidspunkt af forrige Samling presset igennem dette høje Ting med kun ganske faa Stemmers Majoritet. Det vil formentlig ogsaa være i frisk Erindring, at den var den sidste af den lange Række af ulykkelige Love, som det lykkedes Ministeriet Madsen-Mygdal at gennemføre; thi Dagen efter Lovens Vedtagelse gav som bekendt Folketinget Ministeriet sit Banesaar, og ved det paafølgende Valg til Folketinget faldt Folkets Dom over den forrige Regering. Den faldt haardt, saa haardt, at Ministeriet maatte gaa og det nuværende Ministerium Stauning kom til Magten. Naar man erindrer den betydelige Modstand, Lovforslaget vakte blandt den store Del af Befolkningen, og man ved, at det alligevel blev trumfet igennem, kan man ikke være forbavset over, at Regeringen nu søger at faa den forhadte Lov ophævet. Ved de Forespørgsler, der paa det angivne Tidspunkt blev sendt ud, viste det sig, at Lovforslaget kun vandt Tilslutning hos Landboforeninger og hos Husmoderforeningen, der dog senere har lavet et forfærdeligt Spektakel overfor sin Formand, fordi hun havde skrevet under, og hun har da ogsaa maattet afgive den Erklæring, at det var paa hendes egne Vegne og ikke paa Foreningens, at hun havde skrevet under. Det var derfor i og for sig kun Landboforeningerne, der havde Interesse i at faa Lovforslaget gennemført, og Begivenheder, der fra Tid til anden er sket paa Landet, viser ogsaa tydeligt, hvorledes Forholdene er der, hvorledes man endnu derude befinder sig paa et Stade, som vi heldigvis for længst indenfor Industrien i Byerne er kommet bort fra.

Medens altsaa kun disse enkelte Landboforeninger havde Interesse i at faa Lovforslaget gennemført, vil man erindre, at det blev fordømt af saa at sige alle andre Organisationer, der blev spurgt. Jeg minder om, at Grosserer-Societetet, Industriraadet, Arbejdsgiverforeningen, de samvirkende Fagforbund, Købmandsorganisationer og Haandværkerorganisationer med flere, det vil sige saa godt som alle de Organisationer, der i Virkeligheden har Interesse i Sagen, og som betyder noget, tog Afstand fra Lovforslaget. Men ikke desto mindre lykkedes det de daværende Flertalspartier og den daværende Regering at føre det igennem.

Under den Behandling af Lovforslaget, der fandt Sted i Begyndelsen af dette Aar, vil man ogsaa erindre, at der fra vor Side blev fremsat gyldige Grunde for vor Modstand mod Loven. Da jeg gaar ud fra, at